Dossiers de L'Opinió, 21 anys d'Història

Tope Güai...: ERA UNA SECCIÓ D'EN VALERIÀ

Llegiu-los i gaudiu de la nostra millor secció....!

Durant molts anys, L'Opinió rebia una col·laboració anònima d'una excel·lent qualitat literària i un immens sentit de d'humor, fi, sarcàstic de vegades, però divertit sempre.

Es tractava d'una crònica d'esdeveniments del poble, coneguts de tothom.

Els "Topes" den Valerià us donaran una visió diferent, única i irrepetible de la història del petit dia a dia del nostre poble.

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

1983	• Octubre, Primer Tope Güai • Desembre, Pere Profit Català (ex militant de CDC)
1984	• Febrer, Justo Espero (ex militante provisional del PSC) • Abril, Pura Esquerre (militant d'Entesa) • Estiu, Pau Bonafé (proper candidat Independent) • Octubre, Jordi Descans • Desembre, J. PIC
1985	• Març, L'espia que resisti el fred • Maig, Un Nasciturus • Juliol, O.T.R Noticies Breus • Octubre, Iñaki Sipicarrasca Goikoechea • Desembre, F. Engels
1986	• Març, L'auca de l'OTAN • Setembre, El Zorro • Desembre, Ja som....Olímpics
1987	• Febrer, Filiprim • Març, Ràdio Macuto SA. • Abril, El Correo del Zar • Juny, Eslògans que fan llufa • Agost, Jordi Muntanya, President de Tots • Octubre, Tu Mateix • Desembre, Una regidora novella
1988	• Febrer, l'Oposició en pes • Abril, Home de molta fe • Maig, L'Assemblea Permanent • Juliol, IIª Assemblea • Octubre, NOS EL PAPA • Desembre, RAIQUEDURI
1989	• Febrer, L'any de la serp (Kivulgi Kekridi) • Abril, Una botiguera preocupada • Juny, Cacdelavaca • Octubre, Des-Crèdit (Credi Coixa) • Desembre, BARO von LLUFA und VAN DE LLOS
1990	• Abril, Si no plou: Auxilium Tremens • Juliol, Ai Papa quina Pupa • Novembre, El Princep Valent
1991	• Gener, El tango de Kuwait • Abril, Rosa- Rosa-Rosam- Rosae-Rosae-Rosa • Octubre, Compadres. El Tio Gilito
1992	• Gener, És la guerra. Indiana • Abril, Adéu Valerià

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

L'Opinió
REVISTA de PREMIA DE DALT

II Època: Octubre 1983

PRIMER TOPE GÜAI

Apreciada amiga:

Perdona, però aquests aprenents i periodisme sou l'hòstia, vale?.

Tia jo passo molt de tot aquest rotllo i en canvi tu duro en gratar-me el cuc de l'orella, que per favor Nacho escriu-me quatre ratlles sobre Premià de Dalt, sobre corn veus el poble. Tope retllo, tia, a mi com si vols que et parli del Banc Ambroassià.

Repeteixo, no em mengis la cresta, no veus que Premià de Dalt no existeix?

Em fas gràcia, vale, amb això de que jo soc una mostra sociològica de la gent que d' alguna manera viu al poble.

En lloc de dirigir-te a mi per què no consultes als de la Conveniència i Unió o als de l'Estesa per terra? També et podries dirigir al Papa Negre de l'ordre de la Tercera Edat.

Aquests t'arreglarien el poble, pesada. Segons m'han dit però no cal que t'escarrassis amb els psoecialistes perquè aquests no saben de que va la història i per allò de que quien con niños se acuesta...

De totes maneres, per si et serveix, et diré què el teu estimat poble és una cosa güai. Jo estic molt bé a la meva torre, saps, i quan m'escruixo de calor tope bé a la piscina, titi.

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

A més ara m'estic inventant un paratu que simuli onades i acabaré podent-hi fer surfing. Llàstima que t'hagi de respondre per carta, perquè si no ara mateix et deia: "que sientes tu por mi ahora mismo, en este momento?", tu .ja m'entens.

I de Premià?, doncs molt bé, tu. El club fantàstic! i qué te contaré morena de totes les guineuetes de bronze i xocolata. Ah, i no et pensis., també he seguit la vida esportiva i cultural. De les finals el que m'agrada més son els cops, les patacades i a ser possible el desordre públic, sublimo així les meves pulsions sàdiques, saps.

També he anat a veure el Monturiol que és un tia que m'enrotlla molt amb totes les seves aventures, m'hi projecto saps, és una cosa de transferència. També he anat a visitar l'exposició d'en Matheu, que aquesta vegada s'acompanyava de " sublimitats " poètiques d'en Valerià Pujol aquell i d'en Tato.

I què més vols que et digui?. De les reserves índies anomenades Pixotella i Barri Cotet no en se res

NACHO GABARRÀ (estiuejant)

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

II Època: Desembre 83

tope GÜAI

Excusa'm si t'he fet anar malament en entregar-te tan tard la col·laboració. Ja sé que si les coses no s'entreguen a temps tot es desballesta. Per això et demano excuses, perquè jo sóc un home que sempre m'ha agradat el seny i que vaig per feina.

He de reconèixer que em va agradar que em demanessis la meva col·laboració i em plau que sigueu uns xicots tan trempats. A mi sempre m'ha agradat fer país. Es clar que ja et vaig dir que en aquest moment no sóc militant de Convergència, però tu vas insistir i em vas convèncer amb allò de que continuava pensant com els convergents i que havia estat molt amic d'en Jordi Pujol.

No et pensis, però, que la meva col·laboració serà com aquella poca soltada del Nacho. Jo ja li vaig dir al seu pare amb qui m'uneix una antiga amistat: aquest fill meu és un bocamoll, i ell em va contestar, la joventut d'avui ja se sap. I afegí: Es clar com que tu ets solter no saps el pa que hi couen.

Però en fi, deixem-ho córrer i anem al que ens interessa. A mi, sincerament, Premià de Dalt es un poble que m'ha agradat sempre molt. Fixat que ja ho deia el vell Just: "Premià de Dalt es el mirall del Maresme". Oh, i fins i tot ara podríem dir que Premià és el mirall de Catalunya perquè és clar el President vesteix molt, he! gràcies a Déu i la mala política dels socialistes, el poble de Premià pensa com ha de pensar. Només cal veure les últimes eleccions.

Si t'he de ser franc el Premià de autopista en avall no m'ha interessat mai gaire. però, noi, vots son vots, i com que estàvem una mica acollonits no se'ns van parà mosques a l'hora d'emprar segons quins mètodes de "convicció electoral" (ara ja es pot dir, no és secret de sumari).

Bé, em sembla que m'he tornat a desviar del tema, però no sé què més dir-te.

Pere PROFIT CATALÀ (ex militant de CDC)

II Època: Febrer 84

tope GÜAI

Nuestro pueblo es muy complicado y las cosas están tan mal que es muy difícil encontrar una soluci6n. Los barrios están deshechos, nadie se interesa por nada. Convergencia es la Reina del Mambo.

En el momento de las elecciones estaba de baja del Partido, pero pensaba que las cosas podían. ir mejor y mejorar el pueblo. Pero ya se vio. Todavía me río cuando recuerdo la consigna del compañero Cerro cuando las primeras elecciones: "Salimos a la Riera, batimos palmas y dos mil votos.

En fin que las culpas se pagan y quien sale perjudicado a fin de cuentas es el pueblo, aunque a veces no se dé cuenta. Bien, no quisiera seguir molestando con mi desánimo. A ver quién le pone el cascabel al gato, al Partido y quién soluciona los problemas de Premià de Dalt.

JUSTO ESPESO

(ex militante provisional del P.S.C.(PSC-PSOE) de Premià de Dalt, ex miembro del tercer comité 1ínea Maginot, expulsado en la cuarta Asamblea por la línea Úbeda, pendiente de la Comisión de Conflictos a la que fue enviado por el expediente incoado por la cuarta Ejecutiva 1ínea procomarcal, contraria a la fracci6n "La Gran Familia proclive a una política de Pacto con la derecha, ex responsable de cuestiones varias e inconcretas, ex-aspirante a Primer Secretario, torpedeado en su ascenso por el cuñado del amigo de la línea, antinacionalista.....) .

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Abril 84

tope GÜAI

Jo sóc dels que podríem anomenar acabats d'instal·lar. Vaig arribar a Premià fugint dels fums de la gran ciutat i m'hi vaig que dar. I com que sempre he tingut el vici de participar de seguida em vaig preocupar de saber qui passava al poble del President. No sé però si ho vaig descobrir.

Ara me n'adono. Jo em pensava que a Premià de Dalt la vida política tenia importància, fou després que vaig descobrir que la vida real és la de la xafarderia, les manies personals i les capelletes.

Jo volia trobar un partit d'Esquerra on militar. En aquest punt cal dir que el nom que t'ha tocat per sort o per desgracia moltes vegades imprimeix més caràcter que el Carnet d'identitat. Calculeu, doncs, la pega que significa avui dia portar el nom i cognom que jo porto, Pura Esquerra. I amb aquest nom en vaig instal·lar, a Premià de Dalt quan no faltaven gaires mesos per les Eleccions Municipals.

I em vaig haver de decidir. No va ser difícil, jo allò de l'Entesa ho veia molt clar í estava molt animada. Ja hi va haver qui em va fer arribar a les orelles allò de l'Olla, i allò de que no hi havia qui els entengués, tan macos que a mi em semblaven.

Ara que quan vaig veure que en Joan Comas es tapava la boca quan parlava, que el Valerià Pujol era un poeta que no l'entenia ni Déu de tan difícil que es pelava l'escriptura i l'Altès feia adormir la gent amb els seus discursos filosòfics ja m'ho vaig començar a veure una mica perdut. I Tal dit tal fet, el carro ens va anar ben bé pel pedregal. Mira tu, mea culpa. Al menys em reconec els defectes.

Sort que a la propera ens anirà millor perquè per la TV ja sortirà algú que s'anomenarà com nosaltres (Entesa d'Esquerra Catalana) i això sempre homologa.

Pura ESQUERRA
(militant d'Entesa d'Esquerra)

II Època: Estiu 84

tope GÜAI

Jo no sé perquè sempre ens estem queixant. Es que hi tenim un vici! que si això no ens agrada, que si això és carrincló! Que si la Festa Major és un pal! Però de que vas tio, que de que vas. Que la Festa Major és una cosa Tope, col·lega!

A tu no t'enrotlla l'Ardevol perquè no ets postmodern i no estàs al dia. Perquè, tio, l'Ardevol és el manager més cotitzat a la nova-iork de les ambriquesunyoflaifs. De què si no la nostra Comissió de Festes l'hauria contractat. I és que no sé com sou fets, home. La Comissió vol el millor per nosaltres, vol que ens ho passem bé. Si ja ens ho diuen al computer-pregó tecno-estiu, que si que la Festa Major terna rejovenida i ens porten els millors conjunts postmoderns, la millor salseta, les millors orquestres filharmòniques, els millors espectacles del món. I és clar que si.

Si e1 que s'hauria de fer és un monument a 1'Ardevol,a la primera Comissió que el va descobrir i confià en el seu pervindre fastuós de manager internacional i a la Comissió d'enguany que ha tingut l'encert de torna-hi a atorgar la confiança. Alegria.

Es clar que si, home, que es pensaven que ens deixaríem prendre l'un, dos, tres nostre de cada divendres així pel morro, doncs no, titis. Ara ens vengem i portem les Hurtado. Humor a Tope . Això s'ho han copiat de la columna. I a vivir que s6n quatre dies. Es el que diu el meu avi que l'altre dia ja em preguntava si aquest any també hi hauria pit i cuixa. Quin flipe tu. E1 bon home no segueix la campanya antidroga de la Generalitat. Deu ser perquè ja no vol sentir parlar del Maradona.

Jo, saps què col·lega, de tot això el que tinc clar és una cosa, que a la propera campanya electoral em presenta ré de cap de llista dels independents i a veure si em toca la cartera de Gresques i Saraus diversos. Encara que ho dubto. Que si, però amb condicions? D'Acord, d'acord trucaré 1'Ardevol.

PAU BONAFÉ
- proper candidat Independent -

L'Opinió
REVISTA de PREMIÀ DE DALT

II Època: Octubre 84

tope GÜAI

El qui s'encarrega de coordinar aquesta història del "tope güai es veu que em tenia a la llista i em va trucar l'altre dia per demanar-me un article. Em va dir però que no parlés de coses del poble. Em va dir: "mira, tu, tot just acaben de passar les vacances. Tothom està encara morenet. Potser que els deixem tranquils una estona. Acabem-los de deixar disfrutar del bon temps. Guaita, a més s'ho mereixen. Aquest any no s'han estocinat a la Final de Futbol-Sala i això ja és símptoma d' una profunda regeneració moral.

Jo no em vaig atrevir a preguntar-li si aquest canvi era conseqüència de la ètica socialista o de la ètica convergent, perquè em vaig imaginar que em diria que a casa nostra d'ètics ho estem (no som) tots i "tres o cuatro sentencias viejas com diria Quevedo.

Em va dir que n'estava fart que els seus col·laboradors sempre posessin el rem i que els del barri pensessin que es deia allò que no es deia, que per culpa d'ells els de CiU haguessin de fer pujar els detectius d'Aaron o que d'altra banda els socialistes es pensessin que plovia, que els entesos continuessin fent sants sopars amb més de tretze de colla i que el futur festiu de Premià de Dalt vingués marcat per la jota de "arremangate Manuela" .

En fi, em va semblar tot un quadre de desesperació aguda. No va penjar però el telèfon i encara em feia més recomanacions. Li vaig haver de recordar que la conferència li sortiria molt cara. Queda clar doncs que em va trucar mentre ell era de vacances.

Al final vaig arribar a convèncer-lo de que en aquesta ocasió jo no li causaria problemes, que no parlaria de res de Premià de Dalt. Oh, i tant de dir tant de dir ara me n'adono que ja se m'ha acabat la fulla; jo que volia parlar de la identificació entre el Partit Repub1icà i l'America de Reagan ! No hauria pas parlat ni de bon tros de CiU i la Catalunya de Pujol.

Jordi DESCANS

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Desembre 84

tope GÜAI

Apreciat amic:

Encara me'n recordo de les dues vegades que ens vam veure a Perpinyà. La primera vaig venir tot sol, te'n recordes tu? Li vaig dir a la dona que tenia un viatge de negocis i amb en Josep de la Pauleta i en Pere Mimosa vam agafar el sis-cents i carretera i manta.

Allò si que era una excursió, una mena de recerca de l'arca perduda. A la dona de primer no li vaig voler dir res, perquè sempre ha es tat - amb perdó - una mica figa flor i em vaig témer que totes les promeses que ens oferien no la sobtessin en excés. Jo tampoc no sabia exactament el que ens donarien.

Ens van donar pit i cuixa i pèl i maduixa a cor que vols. Encara me n re cordo del mal d'ous que vaig agafar, tu!

Tant de mirar sense poder tocar ! La vegada següent ja m'ho vaig fer venir bé i per Setmana Santa et vam venir a fer una visita. A la nit tu t'ho vas fer venir bé i vas treure el tema del cinema. Encara me'n recordo que la dona va arrufar una mica el nas i encara tu vas fer bronca tot dient que anar a Perpinyà i no veure cinema era com nar a Lourdes i no visitar la cova.

Em vaig temer que encara ho esgarraries, però al final vam acabar anant-hi com un sol home. Ben cert de després de la pel·lícula la meva dona no es va poder estar de comentar que tot a1lò era una pocasoltada i una marranada, però em va semblar que després dins del llit bellugava millor el cos.

No se, potser eren figuracions meves i m'imaginava que qui tenia sota era una d'aque11es sílfides pel.liculeres D' això han passat anys i ara a casa nostra ja podem anar a veure tants films X com vulguem. Jo algunes vegades hi he a nat, però ara encara ho tenim més bé tu.

Ara només cal prémer el botonet del video. Ens trobem uns quants i al bar en passem una d'estranquis. A la dona no li ho he dit mai, però jo ja li vaig fent propaganda dels nous invents tecnològics i potser per reis en comprarem un.

Així tindré l'ocasió de reviure aquell Perpinyà. Li posaré alló de "La virgen perversa, "La muñeca de goma y la sonda atómica, "El vampiro y la menor . . .

A la mujer viruelas !

J. PIC.

L'Opinió
REVISTA DE PREMIÀ DE DALT

II Època: Març 85

tope GÜAI

DIUEN QUE EN AQUESTA OCASIÓ EL GOVERN VOLIA avançar-se a la oposició. Em refereixo al Govern del nostre poble. Ja feia dies que els caps dels regidors en barrinaven alguna, alguna que fos sonada i dubtaven entre fer un camp d'esports per a l'Olimpíada del 92 o declarar Premià de Dalt territori preferentment nuclearitzable.

Ja n'estaven farts que l'Oposició presentés mocions i decidiren presentar-ne una que posés l'oposició al seu lloc. Els bullia tant el cap que per saber on eren els regidors en cada moment només calia sortir al carrer, mirar enlaire i localitzar les fumeroles que s'alçaven pel cel del nostre poble.

Fou així com de sobte a un regidor audaç se li acudí de pensar en el Carnaval. Sotmeté la seva idea als companys de govern i trobaren que era bona. Aleshores confiant en l'eterna victòria de Convergència si l'oposició va desunida a les eleccions i per befa i mofa redactaren la següent moció:

Partidarios como somos del respeto por las tradiciones populares de Catalunya, deseosos de dar juego a la oposición y confiando en su leal colaboración, proponemos que el día de Carnaval la oposición ejerza y asuma las funciones que viene desarrollando el Gobierno. Sin ánimo de burla, firmado: "CDC" .

Jo no voldria posar-me on no em demanen però aquesta és la moció que m'ha ensenyat el meu espia. I a més la moció està feta en castellà amb afany normalitzador, ja que totes les mocions de l'Oposició (llegeixi's Entesa) es fan en català.

L'ESPIA QUE RESISTÍ EL FRED.

II Època: Maig 85

tope GÜAI

Estic content perquè la meva mamà és d'AP i així ja puc estar tranquil. Dic això perquè les meves neurones han captat la noticia que les mamàs d'AP són contràries a l'avortament.

Tot seguit he estat sotraguejant, però, pel descobriment d'allò que s'anomena doble moral. Espero que els meus papàs no tinguin doble moral, si no ja em veig volant amnièticament cap a Anglaterra. Quin espant !

Aquests dies cap to una estranya excitació en la meva mamà i m'ha estat ben difícil descobrir-ne la causa. Barrinava sobre la possibilitat de que jo fos fruit d'una violació. Tindria jo greus tares? O es tractava de problemes econòmics, alguna evasió de capital, alguna topada del meu papà parlamentari amb el Sr. Fraga.

Estava ben nerviós fins que vaig descobrir que l'excitació de la meva mamà era de joia i jo con a nasciturus hi tenia molt que veure.

Finalment em vaig assabentar que una comissió de mares prenyades d'AP havien sol·licitat una audiència al Sr. Reagan aprofitant la seva arribada i que a la manera dels braus gladiadors pensaven presentar-se davant del nou César amb el braç enlaire amb el crit de "NASCITURI TE SALUTANT !"

Només estic desitjant néixer per apuntar-me, quan em necessitin, a les forces de xoc del partit dels meus papàs. Ara comprenc la il·lusió i el nerviosisme de la meva mama.

UN NASCITURUS

NOTA:

El pensament d'aquest nasciturus ha estat captat gràcies a un sofisticadissim aparell de microones computeritzables importat dels Estats Units. Aquest aparell s'ha convertit en l'argument fonamental dels antiavortistes perquè demostra que ja des de les primeres setmanes et nasciturus és persona, donat que es capaç de raonar, pensar en termes polítics i fins i tot fer-se responsable del seu futur con demostra la present transcripció

L'Opinió
REVISTA de PREMIA DE DALT

II Època: Juliol 85

NOTICIES BREUS

Bip-Bip: Fonts ben informades ens notifiquen que el filòsof Diògenes amb el seu fanalet circulava per la Riera de Premià buscant un jove. S'havia presentat a la convocatòria dels joves i no l'havia trobat.

Bip-Bip: Sectors ben pensats del nostre poble han sol·licitat a l'Ajuntament un servei de patinets per traslladar-se a l'envelat. Diuen que és massa lluny.

Bip-Bip: Els habitants del barri del Remei agraeixen "L'agermanament ", toleren el " pur pragmatisme " i diuen que qui dia passa any empeny . Els del Barri Cotet no sabem què diuen.

Bip-Bip: Fonts ben informades ens notifiquen l'establiment d'una cadena d'herbolaris al poble. Pot ser un bon negoci ara que el metge ens donarà menys pastilles.

Bip-Bip: Hi ha qui comença a fer la viu-viu pensant en les eleccions. Davant d'això, estan a punt de sortir al carrer uns pasquins on es notifica una forta recompensa a qui trobi un líder vàlid i indistutible pels psoecialistes de Premia de Dalt.

Bip-Bip: Ens han notificat que als pressupostos de la Comissió de Festes hi havia prevista una compra d'esprais matamosques per evitar la presència d'aquests animalons durant la confecci6 de la paella. Al final es va desestimar la proposta. Malaventurat el qui va a parar a la panxa d'un altre.

O.T.R. PRESS

L'Opinió
REVISTA DE PREMIÀ DE DALT

II Època: Octubre 85

tope GÜAI

Estimat amic:

Com ja saps l'estiu és una època propícia per les noticies sensacionalistes, és una època donada a l'aparici6 de serps marines i de monstres prediluvians, encara que ben mirat això potser passava abans perquè ara entre accidents d'aviació, superparts supermú1tip1es, plagues bíbliques (SIDA) i altres galindaines els teletips van ben servits.

Però com que a Premià de Dalt sempre hem estat una mica premoderns enguany ens visità una fantasma inesperada que féu moure les ones de la xafogor estiuenca.

El cas és que tinguérem fantasma i el que no acabem d'entendre els premianencs és com ens hem deixat arrabassar aquesta oportunitat turística. Hauré de preguntar qui és el responsable de turisme i fantasmes de l'Ajuntament. Imagina't la quantitat de divises que ens hem perdut !.

Què es podia fer per exemple amb una fantasma?

Se la podria fer assistir a les reunions de la joventut per aportar idees, se la podria exportar als pobles veïns en plan pubilla, se la podria fer assistir als plens municipals ja que no hi va ningú, se la podria vestir de català i fer-la pujar al Puigmal, se la podria afiliar al Pesoe i fer-la líder, se la podria convertir en atracci6 turística i fer la competència a la Isla Fantasía, se la podria fer habitar un castell nou amb la qual cosa es reactivaria la construcció i un llarg etcètera.

Però potser encara no està tot perdut, perquè segons he sentit dir Convergència està estudiant la possibilitat de fer vestir la nova COMISSIÓ DE GOVERN de llençol immaculat per descobrir definitivament la imatge real.

Iñaki Sipicarrasca Goikoechea

L'Opinió
REVISTA de PREMIÀ DE DALT

II Època: Desembre 85

tope GÜAI

Crisi de l'esquerra, victòria de l'esquerra? Ves qui ho diria que hauríem de parlar d'aquesta qüestió per Nadal. Jo que em pensava que caldria parlar de pau, amor, harmonia i torrons ligth.

Però es veu que els vents electorals comencen a bufar tan fort que ja s'ho emporten tot per davant. Tothom comença a prendre posicions. Ep, però no us penseu que sigui d'una manera oberta, no. Les preses de posició són subliminals, utilitzant a voltes mitjans aliens a la política, per exemple la música.

De sobres són sabudes les virtuts revolucionàries de la canço així com també els seus valors terapèutics. Però no hauríem dit mai que això s'apliqués a Premià de Dalt i ara ho podem constatar amb JOIA.

Tot sovint blasem els perills de la socialdemocràcia, però aquesta vegada ens hem vist sorpresos a contrapeu per la iniciativa de la Coral. Oh meravella! Ens canten per Nadal una cançó de KARL MARX. Qui ho havia de dir!

I una cançó que es diu ADÉU-SIAU. Quina conclusió po1ítica se'n pot treure d'això. En proposem tres:

a) aquest fet. és una manifestació més de la crisi de l'esquerra,

b) certs sectors conservadors de casa nostra llencen un globus sonda per saber la possibi1itat d'arribar a acords anticonvergents a les municipals,

c) a la Cora1 Joia hi ha perilloses infiltracions de l'esquerra.

E1 temps dirà. Pau i alegria!

F. ENGELS.

II Època: Març 86

tope GÜAI

NOTA:

Donat que per aquest número de la Revista no ens arribava per correu l'habitual article del "TOPE", hem optat per encarregar una auca sobre un tema candent: el de l'OTAN.

LA REDACCIÓ.

Ai Felip, Felip, Felip
de tanta OTAN ja estic tip.

Ens vas dir que ni d'entrada
i ja som a una gambada.

Ja ca1drà que alcem la veu
sinó no el para ni Déu

perquè el vici atlantista
és un vici que despista

i si no estem amatents
hi entrarem, i tots contents!

Els militars amb quincalla
jugaran com la canalla

i entre tancs i bombarders
ens fotaran els calers.

El PSOE i els d'AP
amb això ja ho tenen bé

i en Pujol ho té molt clar
pots Sortir i tornar a entrar

I ara ja estàs avisat.
Vóta NO i NEUTRALITAT

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Setembre 86

PRÒLEG

Bé, vilatans, després de mil i un dubtes hem acabat sabent quan seran les eleccions municipals. I aquesta vegada tindrem eleccions per partida doble, municipals i autonòmiques. Com ja tothom sap les eleccions seran el 7 de juny.

Aquesta confirmació és una bona manera d'acabar aquest estiu i de començar el que ve. Ja ho sabeu, les vacances del 87 hi haurà qui les començarà amb una victòria i qui les començarà amb una derrota. I pel que hem pogut llegir als diaris els partits es preparen per una dura batalla, l'objectiu de la qual es conquerir a l'enemic el màxim de territoris possibles donant ja per sobreentès que es consoliden les posicions de partida. És a dir, la guerra encesa! Preguem-nos-ho amb calma, tot sabent però que a tots nosaltres (vosaltres) també ens tocarà de posar-hi cullerada. Perquè a vint quilòmetres de casa hi haurà una gran batalla:

la batalla de Barcelona. Però no oblidem que Premià de Dalt també ha estat declarada posició a conquerir pels socialistes i que l'esquerra no socialista (de partit s'entén) també té alguna cosa per dir-hi. D'altra banda els convergents miraran de tenir per aliats el drac i Sant Jordi, tots plegats.

I no m'estranyaria gens que el President Pujol fes alguna escalada a Sant Mateu (això seria bufar i fer ampolles) per fer alguna missa petitòria canonitzar el candidat i tot seguit transfigurar-se mentre jugant amb els núvols dibuixava l'anagrama convergent.

Ara que si pensem en el juny ens ve a la ment allò de "per juny la falç al puny. I ens ressona al cap una cançó que fa "Dum, dum quién es?. Una rosa y un clavel. Abre la muralla .

EL ZORRO

L'Opinió
REVISTA de PREMIA DE DALT

II Època: Desembre 86

tope GÜAI

JA SOM ....OLÍMPICS !

EL "Ja som Olímpics" és si fa no fa com el "Ja sóc aquí" d'en Tarradelles. Un crit d'aquells que a uns - la majoria - fa saltar d'alegria, s d'altres els fa dir "doncs, què hi farem", i a d'altres, els més repetanis, exclamar "ara sí que l'hem armada. Perdoneu, ja sé que això de la cosa olímpica va d'esports i que - dirieu - barrejar- hi el Tarradelles potser si, però barrejar-hi rejar-hi el Tarradelles pot ser una mica poca-solta.

Barrejar-hi el Tarradelles potser sí, però barrejar-hi la política no. Perquè fixeu-vos ja amb l'escudella que hi volen fer el Felipet i el Pujolet. L'un ficant-hi el braó de la Hispanidad perquè faci més bon suc i l'altre traient-hi de totes passades la cua de porc d'Espanya no fos massa greixosa.

Ara bé deixem-nos de tot això que ja es veia venir i siguem pràctics, expeditius, decidits, olímpics. Si no volem que l'Olimpíada sigui un mort hem de ser imaginatius i donat ja l'inicipient interès que hi han demostrat alguns polítics, jo proposaria una Olimpíada paral·lela de polítics amb les següents especialitats:

a) Escalada i Carrerisme,

b) Tubisme i i1.lusionisme (guanya qui ha passat pel tub sense acabar-s'ho de creure),

c) Cabotisme (clavar claus per la cabota),

d) Relleus (guanya qui passa de Ministre a Director del Banc més important),

e) Arribisme (cursa atlètica on només compta arribar),

f) Estratego (valen memoràndums secrets),

g) Banquisme (competició pugjlística en el ring d'una banca) i un llarg etcètera que deixem a la imaginació participativa de l'amable lector.

Dr. Sam A. Ranc
(President del RECOI !)

NOTA: Hi ha qui considera que COI i RECOI, són eufemismes i que el que cal dir realment és CONY i RECONY. No sé com no ho han vist els de TV3, tan liberals de llenguatge!

tope GÜAI

A veure si sabeu com es diu aquella mena d'esport que es practica cada quatre anys? Sí, senyor, ho acaba d'endevinar. És diu eleccions municipals. Acaba de guanyar cent mil pessetes i un pot de Dixan.

I a veure si sap com es diuen tota aquella sèrie de personatges que es reuneixen, discuteixen, reben suport o són vetats, aspiren, inspiren o respiren un lloc alt o tant els fa el lloc? Sí , senyor, s anomenen candidats.

Una cursa, una loteria, una barreja de somnis i de malsons. Per això no és estrany trobar candidats que somnien el pare carbasser: del dos al quatre, del quatre al vuit, del vuit al pare carbasser.

Altres somnien romànticament mentre amb la margarida als dits van murmurant: m'estima, no m estima, m'estima, no m'estima.

Altres tenen somnis evangelis i s'imaginen allò de "qui no està amb mi està contra mi".

Altres, per contra, tenen somnis de ric, s'imaginen a Montecarlo i davant la ruleta aposten: i i negre. Altres, tot jugant al dòmino, passen perquè se'ls han acabat les fitxes.

Els candidats que formen part d'una coalició acostumen a somniar amb la loteria de Nadal i s' imaginen els nens del col·legi de Sant Ildefons quan canten allò: el uno, el quatro, el cinco, el ocho.

En fi, un joc, un atzar, una loteria, on en últim terme tothom aspira a fer línia i a cantar BINGO!

FILIPRIM

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Març 87

tope GÜAI

CONFIRMAT I DESMENTIT

ES CONFIRMA: que el Sr. Manel Rodríguez torna a encapçalar la llista de Convergència

ES DESMENTEIX: que el Sr. Roca 11 hagi promès que si acceptava li tocaria "la primitiva"

CONFIRMAT: CDC pensa fer una campanya electoral pacífica.

ES DESMENTEIX: que la candidata Glòria Colomé hagi estat retirada per por a les mossegades.

CONFIRMAT: L'Entesa ha trencat amb els socialistes

ES DESMENTEIX: que la ruptura sigui deguda al temor a la SIDA

ES CONFIRMA: que el Sr. Josep Mª Gutiérrez lloga una casa nova amb els socialistes.

ES DESMENTEIX: que el Sr. Joan Comas no la vulgues ocupar perquè no li agradava el disseny dels mobles.

ES CONFIRMA I ES DESMENTEIX: **que AP es presenta i alhora es DESMENTEIX definitivament que Manolo Fraga en sigui cap de llista. Diu que prefereix cobrar el carnet d'atur polític**

Ràdio: Macuto SA.

*** NOTA: Com deia en Cassen "és Broma"**

II Època: Abril 87

tope GÜAI

SON RUMORES.....

ESCENA 1 (Personatge A parla al Personatge B)

Saps? Quan m'ho van dir no m'ho creia. I ho sé de bona tinta. No sé on anirem a parar. Quines històries. I ara. Tu ho sabies que en "Fulanet tenia un ull blau i un de vermell? Ara que a mi, ja s'ho farà.

ESCENA Z. (Personatge B parla al Personatge C)

Jo no ho permetria pas. M'han dit que va de número 1 a la llista, això que té un ull groc i un de gris. Si, sí. L'altre dia m'ho van dir.

ESCENA 3 (Personatge C parla al Personatge D)

sí. Sens dubte. Com que l'ha d'operar de l'ull marró potser no podrà ser cap de llista. Ara que ja hi deurà haver algú que se n'alegrarà. Ho sé de bona tinta.

ESCENA 4 (Personatge D parla al Personatge E)

O, i tant! Ben content que n'està en "Mengano , perquè l'altre dia em van dir que ell és el cap de llista perquè l'han hagut d'operar de tots dos ulls i en té per una colla de dies.

ESCENA 5 (Personatge E parla al Personatge F)

Saps, ahir en "Fulanet va ingressar a la clínica. Que si jo hi he anat? No. Què vols que hi vagi a fer? Però m'ho ha dit un que diu que és molt amic seu. SI, home, per operar-lo de no sé què. Que no t'ho creus? Que l'has vist avui? No, que a mi m'ho van assegurar. No pot ser que l'hagis vist. A mi em van .....

EL CORREO DEL ZAR

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Juny 87

tope GÜAI

ESLÒGANS QUE FAN LLUFA

Hi ha eslògans que fan patxoca, que tenen cos com si diguéssim, que saben vendre el producte; altres que són una mica d'estar per casa, ni figa ni raïm, que no fan guanyar ni perdre; i n'hi ha d'altres que fan clarament allò que en diem llufa.

I això passa, és clar, també amb els eslògans polítics. A més en aquest darrer cas passa que a voltes l'eslògan que s'ha pensat a nivell general senta com un cop de puny a l'estómac a segons quines situacions polítiques de segons quins pobles.

I aleshores ja em veieu els responsables locals de campanya dient: "I ara què fem? . Això passa sovint amb les frases que es presten al joc fàcil. I és que hi ha eslògans que semblen reclamar a crits provocadors que algú els passi el retolador per sobre.

Mirem, per exemple, alguns dels eslògans que s'han fet servir o es podien haver fet servir a Premià de Dalt: **"La força dels fets" (PSC-PSOE), "on som es nota" (INICIATIVA)", "Somos del pueblo" (IAO)**.

El primer sembla reclamar que algú tanqui la **"f"** i la converteixi en una **"p"**. El segon sembla demanar que algú escrigui **"ni"** entre **"som"** i **"es"**. El tercer sembla esperar que algú faci desaparèixer la **"l"** de **"del"** .

Potser és per això que els dos primers grups gairebé no han fet servir els respectius eslògans.

Els primers perquè saben que de la força dels fets socialistes més val no dir res i prefereixen parlar més del futur que del passat. I els segons perquè saben que més d'un diria allò d'on són donen la nota .

L'Olimpic-man Maragall i el pare Lluís de Santa Coloma deuen estar contents amb els eslògans, però aquí ni Super-Guti ni Super-Comas ho veuen gaire clar. En fi, mai plou a gust de tothom.

I A MÉS A MÉS FAREM EL BURRO

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Agost 87

tope GÜAI

Sr. Ferran Bisbe.

Apreciat amic Institucional:

Permet-me que em dirigeixi a tu amb un gest de bona voluntat i amb la intenció d'apropar esforços institucionals i fer més i a més fer Catalunya. Permet-me doncs que em dirigeixi a tu com a responsable de les forces d'ordre Públic (que altres més aixalebrats que nosaltres anomenen forces d'ocupació).

Ja se sap són joves, ja tornaran a la casa del pare! Doncs bé, anem per feina. Com saps molt bé, les llistes del cens han estat tan mal fetes que molta gent no s'hi trobava i això ens està creant un greu problema de credibilitat perquè després de repetir tantes vegades que som sis milions, ara no ho podem saber amb seguretat.

Darrerament això em preocupa molt i després de parlar-ho amb la Marta sens ha acudit que tu ens podries ajudar. Hem pensat que per aprofitar el temps podries donar una ordre a la Policia Nacional (estatal) que sense despeses suplementàries faria una feina útil.

La feina consistiria en aprofitar els controls derivats de les accions terroristes per anar comptant un a un tots els catalans i poder comprovar així si som o no som realment 6 milions. Seria aquesta una feina útil, reconeguda per la ciutadania i que ajudaria a llimar les diferenciés entre les Institucions autonòmiques i les estatals.

Atentament.

JORDI NUNTANYA. President de Tots

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Octubre 87

tope GÜAI

Ja ho diu la dita que més val caure en gràcia que ser graciós. I també hauria de dir la dita que més val donar la imatge de nacionalista que saber què vol dir això realment.

No us sembla que això cada dia és més evident? No us sembla que els qui voten Convergència per allò del nacionalisme cada dia ho tenen més crònic? Quin projecte voten?

Ara que, ja se sap que la majoria de vegades no es vota cap projecte. En el cas de CDC es vota el Pare i prou, i els pares com que són grans no s equivoquen mai (fins que es trenca l'encís).

Però ara com ara les coses van endavant. Ja ho diu el Pujol: "Anem bé i malament".

Tot un compendi de filosofia política. Nedar i guardar la roba. Ser espanyol a Madrid, català de soca rel a Catalunya. Si s'escau, eslové a Eslovénia. La cerimònia de la confusió. "A rio revuelto ganancia de pescadores".

Ara, de coherència doctrinal ben poca. I la incoherència no és només d'en Pujol sinó de tota la plana major. Ja és conegut el cas d'en Roca. Matem-ho. Però què us semblen aquests altres casos. En Trías Fargas a Prada diu que Catalunya podria ser independent però que aquesta ? no és l'opinió del Partit sinó seva, i que de fet a ell el que li fa patxoca és el federalisme nordamericà.

No és un bon embolic? I després ve il Cappo di tutti i Cappi i diu: jo ja firmaria si em donaven el federalisme iugoslau. Però uns quants dies després, a Lleida, diu que el model que l'enamora és l'Estat de les Autonomies... I més endavant que no cal reformar 1'Estatut, que això del federalisme li pintin al clatell, que ell és nacionalista personalista (d'ell mateix o de Mounier?) i embolica que fa fort. Ara que, eppur si muove.

TU MATEIX

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Desembre 87

tope GÜAI

Estimada amiga:

Sempre que t'he demanat consell m'has sabut guiar pel bon camí. Permetem que ara en la meva inexperiència en afers consistorials vulgui saber el teu bon criteri. Confio que de mica en mica n aniré aprenent.

Com bé saps el nostre consistori és un dels més feministes o femenins (no ho sé) de Catalunya: fins fa poc quatre regidores, ara ja som cinc i si, per coses de la vida, pugés la segona d'IC seriem sis.

Donada aquesta circumstància, la Sra. Cicciolina ens ha tramés una petició per fer-nos una visita. Un bon enrenou. Què dirà el President o el Sr. Coll si se n'assabenten ! Amb aquesta qüestió estem ben enredats i pel que es veu no hi valen disciplines de partit.

Com que al nostre consistori hi ha molts fusters diuen que tots estan disposats a clavar un clau, tant els de CiU com el d'IC com el d'IAO.

L'arquitecte diu que pot fer li una casa. L'Alcalde dissimula i els altres s'han posat d'acord per presentar una moció en la que manifesten la seva preferència per la Sabrina. Ja veus, estimada amiga, que tot va de petxugues.

Donades aquestes circumstàncies vam decidir convocar una reunió unitària de regidores per veure si en trèiem l'entrellat, però a l'hora de la veritat no en vam treure l'aigua clara.

La Mundi digué que ella estava més acostumada a veure culs que pits (deformació professional, en diria jo), l'Esperança preguntà a quina llista anava aquella noia i digué que en aquest punt demanaria consell al Jhoni, la Genestà no es manifestà en cap sentit, i la Glòria digué que tothom ensenya el que té.

I jo, estimada amiga, no sé què pensar. Esperem que a la propera reunió podrem resoldre el tema. Per això t'agrairia que em fessis arribar el teu consell que tantes vegades m'ha ajudat.

Atentament.

L'Opinió
REVISTA DE PREMIÀ DE DALT

II Època: Febrer 88

tope GÜAI

CARTA EN LA QUE ELS REGIDORS DE L'OPOSICIÓ DEMANEN A L'IL·LUSTRE SENYOR ALCALDE L'AGERMANAMENT AMB LES CIUTATS DE VENÈCIA I AMSTERDAM.

Senyor:

Els sotasignats sempre hem estat admiradors d'aquestes meravelles urbanístico-aquàtiques que són les ciutats de Venècia i d'Amsterdam, amb els seus canals i canalets que els donen una personalitat inconfusibles.

Tan important és l'aigua que fins i tot el nom d'una d'elles (Amsterdam) deriva de la contracció de dues paraules: Amstel Dam; això és, dic sobre el riu Amstel. De totes maneres en el seu moment vam considerar que a Europa ja n'hi havia prou amb dues Venècies, que tots estàvem ja prou representats amb una Venècia del Nord i una Venècia del Sud i que no calia que ens plantegéssim cap possibilitat de competència, donat que el nostre poble per ell mateix ja tenia prou capacitat d'atracció.

No en va el vell règim definia a Premià de Dalt com el mirall del Maresme. Per això ja no ens vam molestar a presentar en aquesta direcció cap esmena al Pla General d'Urbanisme. De totes maneres ara comencem a pensar que potser ens vam equivocar i que una vegada més CIU ens vol guanyar per la mà.

Comencem a sospitar que el Partit del Govern té un pla secret per convertir a Premià de Dalt en una ciutat aquàtica i que abans de fer-lo públic el vol contrastar amb mesures experimentals de caire puntual.

Només així, situant-ho en el marc d'un projecte global, es poden entendre les que fins ara havíem cregut inundacions del Barri Cotet i es poden entendre el caràcter gairebé navegable de la part inferior de la Riera durant uns dies del mes de gener.

Probablement això només sigui la punta d un iceberg però com que no som Batman ara com ara encara no ho hem descobert. De totes maneres si això és així, nosaltres també hi volem dir la nostra i demanem al Consistori que expliciti les seves intencions i en cas de confirmar-se les nostres sospites es facin els passos necessaris per agermanar-nos amb les dites ciutats, o si més no per sortir als records Guinness de les ciutats més mullades.

L'OPOSICIÓ EN PES

L'Opinió
REVISTA DE PREMIÀ DE DALT

II Època: Abril 1988

tope GÜAI

AL·LELUIA !!

¡Oh quin gran goig, quina joia quan els germans s'estimen ! quin goig tant gran quan els germans s'estimen!

No puc estar-me'n. El cor se m'emplena de joia i d'amor i de fe i d'esperança veient com aquest Premià de Dalt tan nostre fimbreja d'emoció religiosa i celebra amb tota la cerimònia que es mereix la processó de Setmana Santa per escarni d'heretges, pecadors, descreguts i esquerranistes en general.

Sort en tenim d'aquest Ajuntament que vetlla per les nostres tradicions i pel nostre benestar material i espiritual! I sort en tenim de les nostres Jerarquies!

El que hi vaig trobar a faltar van ser els armats, i un dia d'aquests penso escriure al senyor alcalde dient-li que sol·liciti per l'any que ve una companyia de mossos d'esquadra.

Com que segons diuen estan una mica aturats perquè no els deixen ser policies normals almenys es podran distreure una estona. Aim l'entrenament i una cosa i l'altra podrien omplir aquest buit existencial que pateixen. I de passada estarien més a prop de les essències i la beatificació.

Ara que el que m'ha arribat al cor és l'altra gran noticia. Digueu amb mi ¡AL·LELUIA! perquè a Premià de Dalt es farà el primer encontre de portadors de "SANCRISTUS". El primer de Catalunya.

No tenim ni geganters ni capgrossaires però tindrem Portasancristus. Tela! I que es fotin els de Madrid amb allò "de Madrid al cielo . El "cielo també és nostre i no cal fer eleccions.

HOME DE MOLTA FE

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Maig 88

tope GÜAI

Reunits en Assemblea plenària els col·laboradors de TOPE GUAY **Nacho Gabarra, Justo Espeso, L'espia que resistí el fred, Un nasciturus, Jordi Descans, E1 Zorro, Pau Bonafé, Pura Esquerra, Ifiaki Sipixarrasca Goikoechea, F.Engels, Dr. Sam, A. Ranc, Filiprim, El Col·lectiu Ràdio Macuto SA, El Correo del Zar, Una Regidora novella, Tu mateix, l'Oposició en pes i Un Home de Molta Fe** i vistos els marrameus de segons qui, els mals humors de segons qui, la pell prima de segons qui, les picors al cos de segons qui, les ires contingudes o manifestes de segons qui que confon l'humor amb l'insult, i l'exercici de la crítica amb la falta de respecte ens veiem obligats a fer les següents consideracions:

a). Molts dels nostres ciutadans no entenen els valors de la ironia i això pot portar desgavells intestinals.

b). Només amb humor i ironia es poden relativitzar coses que de ben segur no són tan importants.

c). Molts dels nostres ciutadans no saben distingir l'atac a les persones de la paròdia de situacions, moltes de les quals a parer dels reunits són força susceptibles de fer riure o somriure.

d). Hauríem d'estar contents tots plegats de participar en el gran espectacle del món.

e). I ara perquè tots estiguem contents donem gràcies a Déu, a Jehovà, a Alà, a Buda, al Gran Manitú, a Zeus, a la Matèria Eterna i Infinita, i a en Jordi Pujol.

L'ASSEMBLEA PERMANENT

L'Opinió
REVISTA de PREMIÀ DE DALT

II Època: Juliol 88

tope GÜAI

FESTA MAJOR

El **Sr. Pere Profit Català** està enfadat. I tot i que li vam demanar disculpes per l'oblit no es va donar per satisfet fins que vam convocar una altre reunió.

Tot ve arran de l'Assemblea de col·laboradors del "TOPE GUAI", els resultats de la qual van aparèixer en el número anterior contrapuntejada per la carta del Sr. Pere Albós Tormo.

Com es pot comprovar a la llista d'assistents el Sr. Pere Profit Català, ex militant de Convergència, no hi fou present, circumstància deguda a un oblit sense cap doble intenció.

Els nostres lectors deuen recordar que els reunits criticaven la poca capacitat d'ironia que té el nostre poble. Doncs bé, el Sr. Pere Profit Català insistí en fer una altra reunió per parlar bé de Premià de Dalt i presentà una proposta de felicitació per la Festa Major.

L'acord no fou unànime però la majoria de col·laboradors reconeixien que no tenia comparació amb les atzagaiades que s'havien fet en els darrers anys, que hi havia varietat i força criteri.

Fins i tot alguns dels col·laboradors d'esquerra deien que en bona mesura podia ser assumida pels seus partits. La llàstima era no haver guanyat les eleccions al seu moment perquè ells l'haurien fet així i encara millor, però que com a mínim estaven satisfets de que algú els copiï algunes idees.

En fi, tot sigui per bé de la Festa Major. E1 Sr. Pere Profit Català digué: "AMEN .

IIª ASSEMBLEA

II Època: Octubre 88

tope GÜAI

BENVOLGUT GERMA:

Ha arribat à les Nostre Orelles Pontifícies la vostra encertada decisió de barrar el pas a la música. Ens plau que les Nostres Paraules siguin escoltades i Ens plau que siguin escoltades des de Premià de Dalt.

Me'n recordo tant del vostre President i m'és de tanta utilitat la Gran Enciclopèdia Catalana que em va regalar!

La Casa de Déu és Casa de Déu, res d'allò de "a casa meva és casa vostra si és que hi ha cases d'algú que un dia vaig escoltar en un disc d'un tal Jaume Cisa.

Tot sovint ho comentem el Cardenal Ratzinger i jo: si obrim les portes a la música clàssica acabarem fent-hi recitals de "HEAVY". Ara que ens hem deslliurat de les misses amb guitarretes í música folk! Prou músiques tinc al cap entre el Lefevre per una banda i els de la Teologia de l'Alliberament per l'altra.

Exemples com el vostre ens gratifiquen i ens ajuden a seguir per la duresa del camí de Déu i ens demostren també que a la Nostra Santa Mare Església encara hi ha disciplina i que si Nos diem que no hi ha sexe no hi ha sexe, que si Nos diem que no hi ha avortament no hi ha avortament i que si Nos diem que no hi ha música no hi ha música. I s'ha acabat! I que tanta punyeta! (que Déu em perdoni)

Estimat germà Joan, persevereu doncs en el vostre camí, i permeteu-me que us faci arribar uns quants discs on podreu tenir el gust de sentir el repertori que no heu sentit en directe.

En Crist.

NOS EL PAPA.

tope GÜAI

LA CELEBRACIÓ

Es bo fer-vos saber que L'OPINIÓ ha celebrat el seu cinquè aniversari i que gaudeix de bona salut. Segurament ja us n'havíeu assabentat, perquè ai nostre poble les notícies corren com l'elèctric i si un veí fa un pet el veí de l'altra banda del poble ens sabrà dir la pudor que feia.

Ara bé, el que potser no sabeu és que la celebraci6 va ser d'allò més sonada, amb luxe i protocol, amb assistència de totes les dignissimes autoritats,

l'Honorable i Senyora amb un séquit d'aquí allà i sense que ningú li tirés pedres (Va dir: "Jo no puc refusar la gentil invitaci6 dels meus convilatans), el Sr. Bisbe i el President de la Diputació.

Aquell dia la Riera era un tap i en Matias tenia molta feina a guardar l'ordre i impedir la disbauxa del poble enfervorit que volia entrar a veure l'exposició que havien organitzat els de L'OPINIÓ.

Mai no s'havia vist a Premià de Dalt una cosa com aquella, acostumats com estem a veure només plens l'envelat i la conferència d'en Monturiol.

I els organitzadors, preocupats pel perill que corrien aquells tresors bibliogràfics que els havien deixat en custòdia muntats en bellíssimes i acurades estructures metàl·liques !

Per fi el pensament d'esquerres aconseguia que Premià de Dalt surtis al carrer, fes sentir la veu per recolzar l'esforç i la perseverança d'uns mosqueters de Revista i arrenqués de les masses els crits de VOLEM PARTICIPAR! VOLEM COL.LABORAR!.

Com se'n penedien els de l'Equip de Redacció per haver estat homes (i dones) de poca fe i haver pensat que a la inauguraci6 només hi anirien quatre gats.

En Grau anava de bòlit entrevistant la gent que s'atapeïa i impedia el bon desenvolupament de les tasques informatives. Tothom parlava de la necessitat d'un espai molt més gran. En fi, la falta de fe es paga.

I ara només faltaria que us creguéssiu tot el que us he dit, il·lusos !

RAIQUEDURI

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Febrer 89

L'ANY DE LA SERP

Segons el calendari xinès aquest mes de febrer entrem a l'any de la serp, que tot i que als occidentals ens sembla un animal llefiscós, resulta que per la cronologia d'aquells països és cosa bona.

Serà, diuen, un any mogut on sortiran a la superfície els moviments subterranis, allò que és viu però que resta amagat sota una crosta espessa, un any de consolidació de projectes.

No sé si el calendari dels xinesos també serveix per casa nostra. El japonès tindria més possibilitats. Al President li faria molta il·lusió: "canvio diada de Sant Jordi per serpeta japonesa!!.

De totes maneres a casa nostra ja s'han començat a bellugar moltes coses, encara que sovint no se sap on aniran a parar. Hi ha ballaruca entre el PSOE i UGT, la ciutadania diu que ja en té el pap ple i es planta el 14 de desembre, els de la UGT diuen que potser serà qüestió de votar un partit que no sigui el PSOE, els partits comunistes tenen el vici del marro, els agraden les "collonades i entre punyeta i punyeteta se'ls escapa de les mans el malestar ciutadà.

I mentrestant la dreta sembla que aspira a entrar a l'any de les vaques grasses mentre el President Pujol clou el Congrés de Convergència recitant: "Con diez cañones por banda / viento en popa a toda vela / no corta el mar sino vuela / un velero bergantín
.

KIVULGUI KAKRIDI

L'Opinió
REVISTA DE PREMIÀ DE DALT

II Època: Abril 89

BLANC O NEGRE

Estranyes circumstàncies, que ara no venen al cas han fet arribar a mans de l'arrauxat o arrauxats de "TOPE GUAI una missiva que una botiguera convergent de Premià de Dalt envia al seu guia espiritual perquè l'aconselli sobre a qui fer cas en el tema de 1'HIPER: al Partit o a la butxaca. Us n'oferim uns extractes...

Benvolgut pare:

Estic feta un embolic, a fe de Déu. Qui m'ho havia de dir, a mi. que em trobaria amb aquest dilema? Oi que era a 1'Evangeli allò que no es pot servir a dos senyors? Aquesta pàgina es veu que sempre me l'havia saltada, i ara va i nyac: per una banda els diners i per l'altra la política.

I jo que faig? Els del meu partit ho veuen molt clar això de l'HIPER, i diuen que no passa res, i que ens haurem d'espavilar, que si no el fan aquí al faran allà.

Però, és el que jo dic: jo sóc molt catalana i sempre he sentit dir allò d' hostes vingueren que de casa ens tragueren . I és que, escolti, aixecar el negoci ens ha costat molts maldecaps i moltes suors perquè ara vinguin els gavatxos i ens ho ensorrin tot.

Jo no ho trobo gens bé, sap? Però, és clar, el Partit sempre ens ha dit que havíem de fer país, i potser fer país ara vol dir això: deixar-se prendre la clientela.

Ui, ui, ui, el cap em bull de tant intentar trobar ,la solució! Estic pensant si no seria bo que, un dia que el President fos al nostre poble, m'arribés a casa seva perquè ell em tragués d'aquest mal tràngol.

Tanmateix, potser és exagerat. Perdoneu-me, pare, perquè ja no sé on toco. Aconselleu-me, si us plau i digueu-me també si he de continuar votant Convergència.

UNA BOTIGUERA PREOCUPADA

tope GÜAI

- Després d'haver perdut un eurodiputat, CIU ha fet el ridícul amb el seu eslògan. En lloc de "La via directa a Europa, haurien d'haver dit El carrilet a Europa

- Ei govern del PSOE pensa interrelacionar la llei sobre trànsfugues polítics amb la llei de regulació del dret de vaga. Els trànsfugues seran enviats a fer d'esquirols.

- Amb les peles aconseguides amb els escons d'eurodiputat, Ruiz Mateos pensa produir una pel·lícula d'estil Charlot en la que la seva filla protagonitzarà diversos llançaments de pastis.

- Els verds, que continuen separats i no han arribat a Europa, estan negres.

- Els partits que no es mengen ni un rosco s'haurien de reunir i canviar de pastisser.

- Suárez cada cop sap menys on "Cede' si a la derecha o a la izquierda aparente.

CACDELAVACA

DES - CRÈDIT

Les feministes radicals ja no cavalquen com amazones enfurides, però de masclisme encara n'hi ha. Indubtable. I s'exerceix de forma subtil o descarada.

Que si has de fer cas al marit perquè és qui mana, que si cobres menys per ser ..... I és que legalment la dona té els mateixos drets que l'home, però la realitat és una altra.

Si vau veure el programa de TV "Tribunal Popular " vau poder constatar una unanimitat en aquest punt. E1 veredicte final va ser de culpabilitat pel masclisme.

I és que aquest fantasma us el podeu trobar en els llocs més imprevistos; per exemple a les Caixes d'Estalvis. Fent llengotes a les esforçades impositores, i refregant-los pel "morro" que si tenen marit se'ls ha acabat la bona vida.

I és que l'altra dia una amiga em comentava que quan era soltera la Caixa li va donar crèdit; però que un cop casada, tot i tenir nòmina pròpia, el crèdit només el pot obtenir el senyor marit.

I ara! On s'és vist que les Caixes també fomentin el concubinat i els mals costums. Ai, ai, ai si se n'assabenta el Papa! De ben segur que no es llegeix la Gran Enciclopèdia Catalana que li va regalar en Pujol!

Ja ho sabeu, dones, si voleu obtenir crèdits personals no us caseu. Ah!, però encara hi ha una esperança: que la nova sucursal de la Riera eixugui la injúria i salvi l'honor de l'Entitat. Amen.

CREDI COIXA

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Desembre 89

tope GÜAI

Ves per on, però ara que el perill de destrucció nuclear s'allunya amb les rumbes, els kasatxots i les lambades que es munten pels països de l'Est i amb la por dels refredats a Occident; ves per on, però, una mica més i tots bevem oli amb la història de Vandellòs. També hauria estat una mica macabre.

I també hauria estat una pena morir-se sense saber com acabarà el ball de bastons i les timbes de cartes que es juguen a Europa. I quina pena morir-se sense veure el 92 a casa nostra.

I quina pena no saber si l'Ange1 Colom farà saltar escamots a les pistes a fer el boicot en pla kamizake. I quina pena no saber si el Barça tornarà a perdre la lliga.

I quina pena no saber de qui és l'escó número 18. I quina pena no saber a sou de qui estan tots els assassins. I qui na pena no poder veure corn Goliat cau vençut pels petits Davids americans.

I quina pena no poder saber si ei català serà la primera llengua europea. I quina pena no clavar la senyera a la lluna. I quina pena tenir el cul més avall de l'esquena.

Però, tranquils que Vandellòs es tancarà. El Parlament s'ha pronunciat i, a més, ja no servia per res!

Ara, no us les pinteu tan fresques perquè a l'ocasió també la pinten calva!. Recordeu una vegada que Iniciativa per Catalunya va presentar a Premià de Dalt una moció demanant que el terme **muni**CiU**pal** fos declarat zona desnuclearitzada? Recordeu la resposta de Convergència?:

"Bestieses. Moció refusada". Doncs, mira, ara ho tindrem ben negre; perquè males llengües diuen que ens la posaran a casa nostre i a callar!.

Per a Tarragona ja tenen massa petroquímiques i massa nuclears, i altres han d'empassar-se les presons. Doncs si nosaltres volem la quarta Universitat al Maresme al mateix paquet també ens hi posaran la nuclear!; i tots contents.

BARO VON LLUFA und VAN DE LLOS

II Època: Març 90

tope GÜAI

MAS MADERA QUE ES LA GUERRA

Amb tant de "tràfic" sembla que estiguem permanentment d' "operación retorno".

I és que tot aquest enrenou d' "hermanísimos " ens fa recordar vells temps on els accessos per influencies estaven a l'ordre del dia.

Amb una diferencia: que abans la premsa no ho podia airejar i ara es posa les botes. Però es veu que, inevitablement, això d'estar al rovell de l'ou del poder o de tenir-hi família, embresca els dits més que si visquessis en un rusc d'abelles .

A més, tots es coneixen, se saluden als mateixos Consells d'Administració, tenen interessos a les mateixes empreses, prenen copes als mateixos bars. I, de tant en tant, algun es passa de rosca i aleshores correm-hi tots que quatre no poden.

Però és que també n'hi ha que amb la cara ja paguen. Us heu fixat en la foto del Juan Guerra? Si sembla feta exprés perquè li caiguin uns quants anys a la trena. Aquelles ulleres fosques, aquella calvície prominent.

Només li faltaria un drapet al cap per semblar un moro d'aquells de l 'últim episodi de Brigada Central. Així no es pot anar pel món.

Ara que tampoc és cas de posar-se en mans del doctor Berengeno, perquè amb la desgracia que li ha fet a la Isabelita Moreno, igual és capaç de posar-li un ull al clatell i ves qui ho arregla.

Ara que, siguent com és l'Alfonso Guerra això de la foto ho havien d'haver cuidat més.

Tan acostumat a dir al lo de ' quien se mueva no sale en la foto", ara li podia haver dit: "Juanito, mi arma, hahte una foto nueva o la parmamo taos. Caguen la. Eh que ettoi pammao".

EL GUERRERO DEL ANTIFAZ

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

SI NO PLOU

Si no plou ho tenim ben magre i més d'una cosa trontollarà. I és que estem tan acostumats a obrir l'aixeta i veure com raja aquell líquid que a escola definíem com a incolor, inodor i insípid, que no ens cap al cap que pugui ser un recurs limitat.

Depredadors de mena, acostumen a fer com don Juan al Tenorio quan li anuncien penes eternes. Sempre responia: "Cuan largo me lo fiáis".

Però tot arriba. I aleshores, o hi ha recanvi i una nova acomodació o a fer punyetes. Però acostumats a la bona vida i a estirar més el braç que la màniga la cosa ve costa amunt.

Que si la piscina, que si la gespa, que si el jardinet. I què en farem dels camps de golf, ara que es posaven de moda! Si no hi ha aigua, tot això esdevé un luxe inacceptable. I es que no podrà ser que uns ciutadans vagin nets i polits i olorosos i uns altres facin una catipent de no dir per no poderse rentar.

Però ben segur que hi haurà algun espavilat que farà negoci. Els fabricants de desodorants, per exemple. No diu la dita que "els catalans, de les pedres en fan pans ? Ara, que també n'hi ha una altra que parla de "fer un pa com unes hòsties'. Seria els cas present.

Potser és per aquest fet que l'Església ha volgut dir-hi la seva i ha volgut recuperar una tradició. Si no plou, l'arquebisbe Jubany ens va anunciar "rogatives" . Caldrà finalment recórrer a l'auxili diví per omplir els pantans i depurar-ne les aigües?

AUXILIUM TREMENS

II Època: Juliol 90

tope GÜAI

AI PAPA QUINA PUPA!

Aquest Papa que tenim és la conya!

Amb tot això de l'ensulciada del comunisme està més content que un gos amb un os i cada vegada més sembla el rei del mambo.

Renya a tort i a dret, amonesta, dicta el que s'ha de fer i el que no, renega de la modernitat, voldria tornar a l'Edat Mitjana on l'Església tallava el bacallà del poder temporal, inicia una creuada per recristianitzar Europa, vol controlar-ho tot, vol decidir-ho tot des de Roma, vol imposar el model de l'Església de Polònia (on no hi hagué Renaixement, ni Reforma i on la religió s'ha convertit en signe d'identitat nacional en front de les potències invasores), li fa més por que un pedregada l'Església del pobres, la teologia de l'alliberament.

La llista seria inacabable. Citem només l'última follia. La de creure's un nou Moisès. Ho digué clarament un dia: "Déu ja havia previst que el comunisme s'ensorraria i per això havia escollit un Papa de l'Est que comprengués i parlés la seva llengua .

Tio, tio, com et cremes. Col·lega, no portes barba, però se't veu l'orella de Khomeini!

MANETEZELFARES

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Novembre 90

EL PRÍNCEP VALENT

Segons citen fonts generalment ben informades, fa unes setmanes el Rei Joan Carles va regalar al seu fill, amb motiu de no recordo quina celebració, un volum de luxe amb les històries dibuixades de El Príncipe valiente . El seu fill se'l va mirar i amb aquell posat de jove responsable li va dir:

"Majestad, agradezco el obsequio, pero ya se cual es mi deber".

El xicot ja veia que la cosa anava de propaganda subliminal i que el seu pare li volia fer passar el canguelo amb una lectura alliçonadora.

El rei somrigué satisfet, la reina digué Kirie eleixon, en Serra quan se n va assabentar va desitjar ser ministre de la Guerra vitalici, la Pantoja va ordenar que li escrivissin una cançó en honor al Príncep i va fer passos per protagonitzar una pel·lícula on es barregessin les gestes dels almogàvers i dels mariners espanyols.

I la Isabel Sartorius plorant com una magdalena, "Que me 1o van a matar, que me lo van a matar!' I aleshores la Pantoja, inspirada ja, arrenca a cantar:

"Felipe de mis amores
no te vayas de Zarzuela
no sea que un moro malo
te salte en la cazuela" .

EL MORO MUZA

II Època: Març 90

tope GÜAI

MAS MADERA QUE ES LA GUERRA

Amb tant de "tràfic" sembla que estiguem permanentment d' "operación retorno".

I és que tot aquest enrenou d' "hermanísimos " ens fa recordar vells temps on els accessos per influencies estaven a l'ordre del dia.

Amb una diferencia: que abans la premsa no ho podia airejar i ara es posa les botes. Però es veu que, inevitablement, això d'estar al rovell de l'ou del poder o de tenir-hi família, embresca els dits més que si visquessis en un rusc d'abelles .

A més, tots es coneixen, se saluden als mateixos Consells d'Administració, tenen interessos a les mateixes empreses, prenen copes als mateixos bars. I, de tant en tant, algun es passa de rosca i aleshores correm-hi tots que quatre no poden.

Però és que també n'hi ha que amb la cara ja paguen. Us heu fixat en la foto del Juan Guerra? Si sembla feta exprés perquè li caiguin uns quants anys a la trena. Aquelles ulleres fosques, aquella calvície prominent.

Només li faltaria un drapet al cap per semblar un moro d'aquells de l 'últim episodi de Brigada Central. Així no es pot anar pel món.

Ara que tampoc és cas de posar-se en mans del doctor Berengeno, perquè amb la desgracia que li ha fet a la Isabelita Moreno, igual és capaç de posar-li un ull al clatell i ves qui ho arregla.

Ara que, siguent com és l'Alfonso Guerra això de la foto ho havien d'haver cuidat més.

Tan acostumat a dir al lo de ' quien se mueva no sale en la foto", ara li podia haver dit: "Juanito, mi arma, hahte una foto nueva o la parmamo taos. Caguen la. Eh que ettoi pammao".

EL GUERRERO DEL ANTIFAZ

© 2021 L'Opinió - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.

SI NO PLOU

Si no plou ho tenim ben magre i més d'una cosa trontollarà. I és que estem tan acostumats a obrir l'aixeta i veure com raja aquell líquid que a escola definíem com a incolor, inodor i insípid, que no ens cap al cap que pugui ser un recurs limitat.

Depredadors de mena, acostumen a fer com don Juan al Tenorio quan li anuncien penes eternes. Sempre responia: "Cuan largo me lo fiáis".

Però tot arriba. I aleshores, o hi ha recanvi i una nova acomodació o a fer punyetes. Però acostumats a la bona vida i a estirar més el braç que la màniga la cosa ve costa amunt.

Que si la piscina, que si la gespa, que si el jardinet. I què en farem dels camps de golf, ara que es posaven de moda! Si no hi ha aigua, tot això esdevé un luxe inacceptable. I es que no podrà ser que uns ciutadans vagin nets i polits i olorosos i uns altres facin una catipent de no dir per no poderse rentar.

Però ben segur que hi haurà algun espavilat que farà negoci. Els fabricants de desodorants, per exemple. No diu la dita que "els catalans, de les pedres en fan pans ? Ara, que també n'hi ha una altra que parla de "fer un pa com unes hòsties'. Seria els cas present.

Potser és per aquest fet que l'Església ha volgut dir-hi la seva i ha volgut recuperar una tradició. Si no plou, l'arquebisbe Jubany ens va anunciar "rogatives" . Caldrà finalment recórrer a l'auxili diví per omplir els pantans i depurar-ne les aigües?

AUXILIUM TREMENS

II Època: Juliol 90

tope GÜAI

AI PAPA QUINA PUPA!

Aquest Papa que tenim és la conya!

Amb tot això de l'ensulciada del comunisme està més content que un gos amb un os i cada vegada més sembla el rei del mambo.

Renya a tort i a dret, amonesta, dicta el que s'ha de fer i el que no, renega de la modernitat, voldria tornar a l'Edat Mitjana on l'Església tallava el bacallà del poder temporal, inicia una creuada per recristianitzar Europa, vol controlar-ho tot, vol decidir-ho tot des de Roma, vol imposar el model de l'Església de Polònia (on no hi hagué Renaixement, ni Reforma i on la religió s'ha convertit en signe d'identitat nacional en front de les potències invasores), li fa més por que un pedregada l'Església del pobres, la teologia de l'alliberament.

La llista seria inacabable. Citem només l'última follia. La de creure's un nou Moisès. Ho digué clarament un dia: "Déu ja havia previst que el comunisme s'ensorraria i per això havia escollit un Papa de l'Est que comprengués i parlés la seva llengua .

Tio, tio, com et cremes. Col·lega, no portes barba, però se't veu l'orella de Khomeini!

MANETEZELFARES

L'Opinió
REVISTA PREMIA DE DALT

II Època: Novembre 90

EL PRÍNCEP VALENT

Segons citen fonts generalment ben informades, fa unes setmanes el Rei Joan Carles va regalar al seu fill, amb motiu de no recordo quina celebració, un volum de luxe amb les històries dibuixades de El Príncipe valiente . El seu fill se'l va mirar i amb aquell posat de jove responsable li va dir:

"Majestad, agradezco el obsequio, pero ya se cual es mi deber".

El xicot ja veia que la cosa anava de propaganda subliminal i que el seu pare li volia fer passar el canguelo amb una lectura alliçonadora.

El rei somrigué satisfet, la reina digué Kirie eleixon , en Serra quan se n va assabentar va desitjar ser ministre de la Guerra vitalici, la Pantoja va ordenar que li escrivissin una cançó en honor al Príncep i va fer passos per protagonitzar una pel·lícula on es barregessin les gestes dels almogàvers i dels mariners espanyols.

I la Isabel Sartorius plorant com una magdalena, "Que me 1o van a matar, que me lo van a matar!' I aleshores la Pantoja, inspirada ja, arrenca a cantar:

> "Felipe de mis amores no
> te vayas de Zarzuela no
> sea que un moro malo te
> salte en la cazuela" .

EL MORO MUZA

EL TANGO DE KUWAIT

Allò de que la vida és un tango ja fa temps que ho sabem, però no és obstacle perquè ho anem redescobrint dia a dia.

Arreu. En els detalls petits, en la vida quotidiana, en els estira i afluixa a que ens porta la convivència; i, no podia ser menys, en la política, en els negocis i en la guerra.

Si no acaba en tragèdia, l'espectacle del Golf Pèrsic serà l'exemple més immediat de la trampa i el negoci camuflat. Quan Saddam Hussein servia per frenar Khomeini era bo (si massacrava els Kurds era igual) i les potències occidentals el van armar fins les dents. Imagineu-vos el volum de negoci que significava tot plegat!

Ara com que s'ha atrevit a ser tan pirata com els Estats Units ha deixat de ser útil i se'l condemna per fer exactament el que ha fet sempre Israel (el fins ara aliat nord-americà a la zona).

Es el mateix que va passar amb el general Noriega de Panamà. A1 capdavall, pels qui manen el que menys importa és la coherència, i el que passa a primer terme és el poder i el negoci.

Un exemple només d'incoherència, i de negoci damunt de tot: el Grup KIO (de capital kuwaití) va invertir en la firma catalana "CROS que produeix productes químics. Aquests van ser venuts a Saddam, amb els quals va armar les seves bombes que amenaça d'emprar en cas que la cosa de Kuwait vagi pel pedregar.

A1 .là ens agafi confessats.

ROSA - ROSA - ROSAM
RQSAE - ROSAE - ROSA

Fer les eleccions tan a prop de Sant Jordi hauria d'estar prohibit perquè tantes roses al carrer estalvia als socialistes molta precampanya.

Segur que en el seu temps ja devia ser una maniobra dels socialistes catalans als govern per aconseguir una posició d'avantatge a Catalunya. No sé què m'hi jugaria.

I si això va ser així, imagineu-vos què pot passar ara amb tres supermans a la Moncloa. Segur que d'aquí quatre anys les eleccions es faran l'endemà de Sant Jordi.

I a més en Serra, que també té vincles premianencs, farà traslladar la seu del carrer Nicaragua a una urbanització del nostre poble.

I en Solé Tura, forner d'origen, obligarà tots els padrins a complir per decret les seves obligacions i a regalar mones el dia de Pasqua, amb la qual cosa el gremi li estarà altament reconegut. Els que potser no estaran tan contents seran alguns padrins.

Tornant al principi, la natura i la història afavoreix els socialistes. En canvi els altres partits amb els seus símbols queden garratibats. D'ocells voladors n'hi ha tot l'any, de triangles trinitaris només en veiem a les esglésies romàniques, la i "é cosa mentale" , la ferralla no la volen ni a les foneries, els arbrets ja tenen qui els rega cada dia.

En fi, que cadascú aguanti el símbol que Déu li ha donat i no us ho prengueu al peu de la lletra electoral perquè tot plegat és una conya marinera.

EL INTERVENTOR Y EL CAJERO

II Època: Octubre 91

tope GÜAI

COMPADRES

El que fa ser "compadres"!.

Mireu, si no, la visita que don Manuel ha fet a Cuba. En època del sistema comunista í en la millor tradició gallega se n'ha anat cap a les amèriques a fer petar la xerrada amicalment amb un altre gallec universal, e1 Fidel.

De gallec a gallec s'han tirar floretes í el Fidel ha contat les excel·lències del nostre Manuel. I és que la sang tira i fa passar per alt les ideologies.

Quines xerrades deuen haver fet cantant les excel·lències de l'empanada i del ribeiro, i potser fins i tot s'han atipat de centollos, "ñoclas i llagostes mentre un equip de noietes pioneres ballava al so d'una munyeira.

Tot això també ho fa el nostre compadre alcalde que també es diu Manuel. Té gràcia, "saleru" , sap prendre uns vinillos amb els compadres, ballar unes sevillanes i guanya eleccions.

Que si, que si, que són quatre dies!

EL TIO GILITO

És la guerra

Diuen que els Tours Operators europeus estan començant a estudiar una promoció especial de vacances per Reis a Premià de Dalt on s'inclourà una visita a 1a Cavalgata amb fama de ben organitzada més enllà de les fronteres del poble, i per als més arriscats una sortida

nocturna com espectadors de les razzies, saquetjos i devastacions de les milícies rebels. Amb una tarifa especial també s'hi podrà participar. A tant la sostracció de taules de jardí, a tant la formigonera, a tant els taulons, a tant la penjada de gegants.

El fet que aquest any s hagi passat de la rebel lió espontània a la lluita armada (amb l'ús de coets) i s'hi vagin afegint elements forans a les milícies rebels locals ha fet moure el turisme europeu que vol presenciar sense perill i des de tribuna una guerra civil controlada.

Per ara els Tours Operators ja han presentat una petició al consistori oferint unes condicions econòmiques per la seva gestió. En el proper Ple Municipal el Consistori ha de decidir si potenciarà aquesta peculiaritat local li donarà una promoció internacional o bé si optarà per la via repressiva posant control a les fronteres o fent passar per un adreçador el personal, si més no els mercenaris d'altres pobles que no sàpiguen distingir entre llibertat i llibertinatge.

INDIANA

II Època: Abril 92

ERA UNA SECCIÓ D'EN VALERIÀ

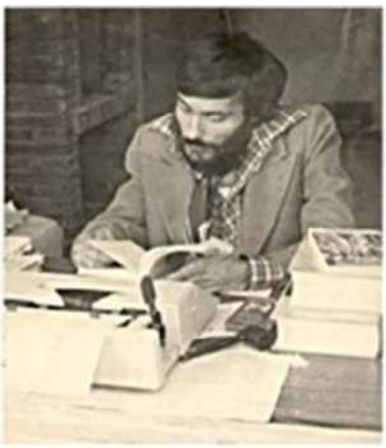

Quan vam iniciar aquesta secció, fa ja molts anys, van acordar no dir mai el nom de l'autor. Molts van preguntar-nos-ho. Sempre van callar. A un lector avispat, però, no se li podia escapar l'estil, e1 to, la ploma d'un gran escriptor. Sempre amb un gran sentit de l'humor, tocava temes de immediata actualitat: aconteixements locals, de Premià, o de política,, o de...ves a saber, tenia carta blanca. I no ens va fallar mai, en tots aquests anys.

Avui us direm qui era. Encara que segurament ja ho haureu endevinat: "Vallerià, e1 TOPE! No calia dir res més. I estem segurs que de vegades tenia feina o maldecaps, però en Va11erià, sense mai cap escarafalls, sempre fidel i anònim va jugar, amb un somriure, al nostre joc d'endevinalles. Se'n feia un deure d'ajandar-nos i sempre va complir. Sempre.

Per a tots nosaltres, els qui fem L'OPINIÓ, sempre ha estat un honor comptar amb un col·laborador de la talla d'en Vallerià. Ara que ens ha deixat per sempre, el joc s'ha acabat. Però no volem recordar amb tristesa en Vallerià. Ell ens feia somriure des d'aquestes pàgines. Fem-li l'ullet,, amb complicitat, com a ell segurament li hagués agradat. I hagués jugat amb nosaltres.

Fins sempre.

Nacho Gabarra.
Pau Bonafé.
J. Pic.
O.T.R. PRESS.
La Redacció.
Filiprim.
Jordi Muntanya.
Tu Mateix.
IIª Assemblea.
Rai que duri.
Cacdelavaca.
Auxilium Tremens.
El Moro MuZa.
Al.là.
Pere Profit Català.
Pura Esquerra.
L'Espia que resistí el fred.
Iñaki Sipicarrasca Goikoechea.
Dr. Sam A.Ranc.
Ràdio Macuto S.A.
I a més a més farem el burro.
L'Oposició en pes.
L'Assemblea Permanent.
Una botiguera preocupada.
Baró Von Llufa und Van de Llos.
E1 Guerrero del Antifaz.
El interventor y el cajero.
Indiana.
Justo Espeso.
Jordi Descans.
Un Nasciturus.
F. Engels.
El Zorro.
El Correo del Zar.
Una regidora novella.
Home de molta fe.
Nos, el Papa.
Kivulgui Kakridi.
Credi-Coixa.
Manetezelfares.
E1 tio Gilito.

Adéu, Vallerià

EQUIP DE REDACCIÓ DE L'OPINIO.

© 2021 L'Opinió Dip. Legal B-243-81 - Es permet l'ús dels textos citant la procedència.